

Sygn. akt III CSK 286/15

POSTANOWIENIE

Dnia 20 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku R. M.

przy uczestnictwie J. M., A. D., Gminy O., Skarbu Państwa - Starosty O., H. M. – G., D. M. i M. M.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez posiadacza samoistnego, na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 20 stycznia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Okręgowego w K.

z dnia 5 lutego 2015 r., sygn. akt II Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od wnioskodawcy na rzecz uczestnika Gminy O. kwotę
600 zł (sześćset zł) tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 5 lutego 2015 r. Sąd Okręgowy w K. zmienił zaskarżone postanowienie Sądu Rejonowego w O. z dnia 16 czerwca 2014 r. i oddalił wniosek o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez posiadacza samoistnego.

Wnioskodawca wniósł skargę kasacyjną, powołując się na przyczyny kasacyjne wymienione w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarżący powołał się na „istotne zagadnienie prawne” oraz „potrzebę wykładni” wskazując, że są to przyczyny kasacyjne, czyli okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie sprecyzował jednak ani tego „zagadnienia”, ani tej „potrzeby”, jak też nie przedstawił stosownego uzasadnienia. Należy przy tym pamiętać, że uzasadnienie podstaw kasacyjnych nie może być utożsamiane z uzasadnieniem przyczyn kasacyjnych, uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania, a samo powtórzenie treści art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. jest dalece niewystarczające.

Należy pamiętać, że obowiązkiem strony skarżącej jest skonkretyzowanie zagadnienia prawnego stanowiącego przyczynę kasacyjną określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. czego wnioskodawca, poza przedstawieniem ogólnikowych rozważań, nie uczynił. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania należało uznać w tym zakresie za nieuzasadniony.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), o kosztach rozstrzygając na podstawie art. 520 § 3 w związku z art. 398²¹, 391 § 1 i art. 13 § 2 k.p.c.